

Frekventen ved Metropolitanaskolen, og hans Forefatte — det er ikke modsaat af Regjeringen, og hvad Regjeringen ikke modsiges, lægger jeg paa Regjeringens Samvittighed — hans Forefatte have sagt, at han havde vaakt alle Danstkes eller alle religiøse Danstkes Indignation. Det er nu ganske mærkværdigt at høre af de samme Forefatte, som Naret iforveien sagde, at han var en udmærket Mand. Desuden skal han have vaakt Forargelse hos alle patriotiske og retsindede Mænd ved at sige, at der var enkelte Sunkerdrenge, i hvis Skillingehjerner der spægede Tanter om Grundlovsbrud; men det kan da ikke fornærme Ministeriet. Der findes virkelig mange Skillingehjerner her i Danmark, og det kan jeg forsikre Ministeriet om, at baade Sunker- og andre Hjernener kunne undertiden have Lighed med Skillingehjerner. Jeg fralægger bestemt mine Standsfæller, at de særlig skulde være udrustede med den Slags Hjernener; men jeg mener, at der er Mangfoldige, ogsaa udenfor mine Standsfæller, som have Skillingehjerner, og i den Slags Hjernener er det, at man særlig finder Tanter om Grundlovsbrud florerende. Det er sandt. Men den høie Regjering vil ikke kunne Andet end takke denne Overlærer for, at han saaledes har konstateret, hvor det er, at saadanne Grundlovsbrudstanker florerer; thi saa kan den tage fat paa dem; men det er utænkeligt, at det skulde vække saadan Indignation, at man ikke mere vilde frekventere Metropolitanaskolen. Af den Grund affædiges Manden og kastes bort fra hele sin Virksomhed i Livet og stilles i en fremrykket Alder fuldstændig uden Erhverv. Jeg tror, at er der nogen politisk vilkaarlig Akt, saa er det den Akt, der fra Ministeriets Side er udøvet overfor Overlærer Pingel, og er der Noget, der fortjener alvorlig Misbilligelse og ogsaa i videste Kredse, i Arbejderkredse og andre, har vaakt Indignation, saa er det den Handling, Regjeringen har øvet overfor Pingel, og det er sandelig meget langt fra, at man gennem saadanne Foranstaltninger, som Ministeriet har gjort sig skyldigt i overfor Møllen og Pingel, skal fremme konservative Anstuelser eller de Anstuelser, som man selv gjerne vil forbyde — lad os sige det rent ud — Høitres Anstuelser her i Danmark. Der er tværtimod Intet, som det danske Folk affkter mere end Tyranni og Anvendelse af Vold for at undertrykke modsaatte Meninger, og der er ingen Ting, som skaber mere Despekt overfor en Regjering, end at den føler sig saa svag, at den ikke en Gang kan taale, at underordnede Embedsmænd have en forskjellig Mening fra dens og udtale denne Mening,

og dobbelt forargelig er hele denne Regjerings Færd, naar man ser hen til den Maade, hvorpaa den bærer sig ad overfor andre Embedsmænd, der udtale andre Meninger, høist forbaufende, forunderlige Meninger, men i hvilke Regjeringen synes at finde Behag.

Jeg skal for at oplyse, hvorledes Kontrollen er paa det Punkt med Venner, hvor forskjellig den er fra Kontrollen med Sjænder, nævne blot et Exempel. Der var her i Landet for nogen Tid siden et Møde ovre paa Lolland, og der fandt en Mand paa at sende et Telegram til Kongen, hvori han fortalte en hel Masse Ting, og han sendte Hilsener fra Tusinder, der skulde have været tilstede. Det slog an, og ved Mødet i Hillerød fik Kongen naturligtvis ogsaa et saadant Telegram, som sendtes ham fra Middagsbordet, fra Spisebordet, og dette Telegram meddelte Kongen, at Tusinder af Mennesker sendte ham denne Hilsen, men der, hvor disse Afsendere eksisterede, der sendte dette Telegram bort, var der kun 2 til 300. Dette Telegram er underskrevet af 2 Navne, vistnok Begge — eller i det Mindste den Ene — Embedsmænd, ja den Anden er det vist ogsaa. Og ikke nok dermed. I Byens Blad blev denne Sag gjort til Gjenstand for Forespørgsel, fordi man fandt, at det var noget mærkværdigt, at tvende eller ialtfald en Embedsmand kunde bære sig saaledes ad, og der findes derfor fem Gange i Træk i Frederiksborg Amts Avis en Beskjendtgjørelse, der lyder saaledes: „Afsandhed er Ukruet. Da vi ville række Høire Haanden til at reise Amtet for Ukruet, bede vi Dem for vor Regning op-tage nærværende Brev som Beskjendtgjørelse 5 Gange. . . Vi ville nemlig i Sandhedens Navn bede om offentlig Svar paa følgende Spørgsmaal, som De har fremsat, men hidtil ikke faaet besvaret: Have d'Er. Byskriver Holch og Overlærer Reinhard" — altsaa to Embedsmænd — „haat fornøden Bemyndigelse til at telegrafere til Kongen: „Tusinder bringe osv.“, eller have disse tvende Embedsmænd forebragt Kongen en Afsandhed?" Der er intet Svar kommet herpaa, og saaledes staar Sagen endnu hen. Nu tror jeg, at Enhver vil erkjende, at det er i og for sig ikke sømmeligt at sende et saadant Telegram til Kongen, naar man ikke virkelig har Bemyndigelse dertil. Naar man af en stor Forsamling faar Bemyndigelse til at sende et saadant Telegram saa værs'go, saa gjør man det, hvis man tror det rigtigt; men naar man ikke har Bemyndigelse dertil og paa et fremrykket Stadium bliver enig med sine Spisefæller om at gjøre noget